RESEARCH ARTICLE

INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL
சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்

DOI:10.34256/irjt23120

OPEN ACCESS

கொம்மடிக்கோட்டை விசுவாசபுரம் புனித அந்தோனியார் நாடக ஆடை அணிகலன்கள்

அ. ஜெய சந்தியா பிரியதர்ஷினி [அ, *], பா. உமாராணி [அ]

[அ] மொழிகள் துறை - தமிழ்ப்பிரிவு, கற்பகம் உயர்கல்விக்கழகம், கோயம்புத்தூர்-641021, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Kommadikkottai Visuvasapuram St. Antony Drama Clothing & Jewelleries

A. Jeya Santhiya Priyadharshini [a, *], B. Umarani [a]

[a] Department of Languages-Tamil Wing, Karpagam Academy of Higher Education, Coimbatore-641021, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
aacsanthiya@gmail.com

Received: 30-09-2022
Revised: 09-11-2022
Accepted: 15-11-2022
Published: 03-12-2022

Check for updates

ABSTRACT

Food and clothing have been one of the most essential needs in human life since the Sangam period till today. This is a fact that no one can deny. During the period when man appeared and began to develop civilization, he tried to cover his body with leaves, vines, plants, tree bark, animal skin, etc. Due to the change of time and development in science and human knowledge, cotton was made into a cotton cloth. It can be seen in Sangam literature that the news of the importation of upper country clothes through sea trade. From kids to adults, body coverings are much loved. Similarly, during the Sangam era, jewellery was also preferred by both men and women. Leaves, flowers, oysters, pearls etc. Worn with the aim of beautification as ornaments are evident in the way of message literature. In the period that followed the boom in metal manufacturing, jewelry was loved by everyone from the king to the common people. Accessories were preferred for beautifying purposes and for the luxurious need to proudly display one's comfort. In this way, this article examines and explains the news about the costumes and accessories of the characters in the St. Antony Drama performed only during the festival season at the Kommadikottai Visuvasapuram St. Antony church.

Keywords: St. Antony, Church, Kommadikottai, Visuvasapuram, Festival, Drama, Dress, Jewelleries, Characters, People

முன்னுரை

சங்க காலம் தொடங்கி இக்காலம் வரை காலம் தோறும் அனைத்து தரப்பு மக்களாலும் ஆடை, அணிகலன்களுக்கு பெரிதும் வரவேற்பு இருக்கிறது. உடலை மறைக்க ஆடையை உருவாக்கிய மனிதன் வளர்ச்சி பெற்ற இந்த நாகரீக காலகட்டத்தில் ஆடம்பரத்திற்காகவும், அழகுணர்விற்காகவும் ஆடையை விரும்புகின்றான். ஆடைக்கு ஈடாக அணிகலன்களும் விதவிதமாக தயார் செய்யப்பட்டு விற்கப்படும் வாங்கப்படவுமாக உள்ளது. சங்ககாலம் முதல் இந்த காலம் வரையிலும் அணிகலன்கள் அழகுணர்விற்காகவும், ஆடம்பரத்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாகவும் பயன்படுத்தப்படுகிறது (Sakthivel, 2015; Gnanam, 2017). மனிதனின் வாழ்வோடு நகமும் சதையும் போன்றதாக ஆடையும், அணிகலனும் திகழ்வதை நம்மால் மறுக்க முடியாது (Rejithkumar, 2020; Chidambaranar, 2020; Singaravelan, 2014). அதன் வழி வரலாற்றுச் செய்திகள், மக்கள் வாழ்வியல், சமூக பிரச்சினைகள், தல வரலாறு, ஆன்மீக வரலாறு போன்றவைகள் பொழுது போக்காக, திருவிழாவில் ஒரு அங்கமாக, நாட்டுப்புற மக்களால் நாட்டுப்புற மக்களுக்கே நிகழ்த்தப்படும் நாட்டுப்புறக் கலைகளில் ஒன்றான நாடகக் கலையின் வழி

நிகழ்த்தப்படுகிறது. அவ்வகையில் தூத்துக்குடி மாவட்டம் சாத்தான்குளம் வட்டத்தைச் சார்ந்த கொம்மடிக்கோட்டை விசுவாசபுரம் பதுவை பதியரான புனித அந்தோணியார் ஆலய திருவிழா காலங்களில் நாட்டுப்புற மக்களால் மக்களுக்கே ஆலய புனிதரின் வரலாற்றை நாடகமாக நிகழ்த்துகின்றனர். அந்த நாடகத்தில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் ஆடை, அணிகலன்கள் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகிறது என்பதை ஆய்வு செய்து விளக்குகிறது இந்த கட்டுரை. இனி புனித அந்தோனியார் நாடகத்தில் பயன்படுத்தப்படும் ஆடை, அணிகலன்கள் பற்றிய செய்திகளை பின்வரக் காண்போம்.

ஊர் அறிமுகம்

தூத்துக்குடி மாவட்டம் சாத்தான்குளம் வட்டத்தைச் சார்ந்த கொம்மடிக்கோட்டை 'விசுவாசபுரம்' என்பதே ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட புனித அந்தோனியார் நாடகம் நிகழ்த்தப்படும் ஊராகும். சாத்தான்குளத்தில் இருந்து 'பதினொரு' கிலோமீட்டர் தொலைவில் விசுவாசபுரம் அமைந்துள்ளது. இங்கு கத்தோலிக்க கிறித்தவர் குடும்பங்களே அதிகபட்சம் வசிக்கின்றனர். சுமார் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட குடும்பங்கள் இந்த ஊரில் உள்ளது. கிறித்தவர்கள் அல்லாத பிற மதத்தினரும் இந்த ஊரில் வசிக்கின்றனர். ஊரில் புனித அந்தோனியார் ஆலயம் அமைந்துள்ளது. ஊர் மக்களால் ஆலயம் பராமரிக்கப்பட்டு வழிபாடு திருவிழாக்கள் போன்ற ஆன்மீக காரியங்கள் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு ஆலயப் பங்கு தந்தை அவர்களும் துணைபுரிகின்றார்.

புனித அந்தோனியார் நாடகம்

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்

பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்” (Thamizhannal, 2010)

உலகம் தோன்றிய காலமே நாடகம் தோன்றிற்று என்பதற்கு இந்த நூற்பா சான்று பகர்கிறது. விசுவாசபுரம் புனித அந்தோனியார் ஆலயத் திருவிழாவானது வருடம் தோறும் பிப்ரவரி மாதத்தில் ஊர் மக்கள் மற்றும் பங்குத்தந்தையால் நடத்தப்படுகிறது. திருவிழாவானது முதல் நாள் புனிதரின் உருவக் கொடியேற்றத்துடன் தொடங்கி பதிமூன்று நாட்கள் நடத்தப்படுகிறது. பதிமூன்று என்பது புனிதரின் பிறந்த நாளைக் குறிக்கிறது. திருவிழாவின் நிறைவாக ஊர் மக்கள் பக்தர்கள் அனைவருக்கும் ஆட்டுக்கறி சமபந்தி அசனம் வழங்கப்படுகிறது. வருடம் தோறும் இந்த நிகழ்வுகள் நிகழ்கிறது. திருவிழா காலங்களில் மட்டும் ஊரின் புனிதரான புனித அந்தோனியாரின் வரலாற்று நாடகம் ஊர் மக்களால் பயிற்சி செய்யப்பட்டு நிகழ்த்தப்படுகிறது. பல வருடங்களுக்கு முன்னால் இந்த நாடகமானது ஆண்டுதோறும் திருவிழா காலங்களில் நிகழ்த்தப்பட்டது ஆனால் தற்போது ஒரு வருடம் இடைவெளிவிட்டு நிகழ்த்தப்படுகிறது. இந்த தலைமுறையினர் நாடகத்தின் மேல் ஆர்வம் காட்டாமல் இருப்பதே இதற்கு காரணமாக ஆய்வில் வெளிப்பட்டது.

கதாபாத்திரங்களின் ஆடை, அணிகலன்கள்

விசுவாசபுரம் புனித அந்தோனியார் நாடகத்தில் புனித அந்தோனியார், அரசன், மந்திரி, காவலர்கள், சிறுவர்கள், பெண்கள், பொதுமக்கள், வானத்தூதர்கள், பேய்கள் முதலான கதாபாத்திரங்கள் இடம்பெறுகின்றன. ஊர் மக்களால் மக்களுக்கே திருவிழா காலங்களில் மட்டும் நிகழ்த்தப்படுகிறது இந்த நாடகம். ஆண்களே கதாபாத்திரங்களாக நடிக்கின்றனர். பெண்கள் கதாபாத்திரத்தையும் ஆண்களே பெண் வேடமிட்டு நடிக்கின்றனர். சிறுவர்கள் கதாபாத்திரத்தில் ஆண் பிள்ளைகளே வேடமிட்டு நடிக்கின்றனர்.

புனித அந்தோனியார், அரசன், மந்திரி, காவலர்கள், சிறுவர்கள், பெண்கள், பொதுமக்கள், வானத்தூதர்கள், பேய்கள் ஆகியவை இந்த நாடகத்தில் இடம்பெறும் கதாபாத்திரங்கள் ஆகும்.

ஆடை, அணிகலன்கள்

ஆள் பாதி ஆடை பாதி என்பர் அறிஞர்கள். மனிதன் தோன்றிய காலத்தில் இலை, தளிர், செடி, கொடி, மரப்பட்டை, விலங்கின் தோல் போன்றவற்றைக் கொண்டு தன் உடலை மறைத்துக் கொண்டான். பிறகு பருத்தி உற்பத்தி செய்து பஞ்சை கொண்டு நூல் நூற்று ஆடை மீது விற்றதும் உடுத்தியதும் பற்றிய செய்திகள் பலவற்றையும் நாம் சங்க இலக்கியத்தில் காண்கிறோம்.

"தென்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றியும்

வெண்குடை நிழற்றிய வெருமையோற்க்கும்

நடுநாள்யாமத்து பகலும் துஞ்சான்

கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா வொருவற்கும்

உண்பது நாழி உடுப்பவை யிரண்டே" (Ilampuranar, 1971)

என்ற பாடலில் மனிதனது முக்கிய தேவைகளை நக்கீரர் கூறுகிறார்.

"செவ்வாய்க் குதலை மேய்பெறா மழலை

சிந்துபு சின்னீர் ஐம்படை நனைப்ப

அற்றம் காவச் சுற்றுடைப் பூந்துகில்

தொடுத்தமணிக் கோவை உடுப்பொடு துயல்வரத்

தளர்நடை தாங்காக் கிளர்பூண் புதல்வரைப்" (Chithalai Saathanar, 2010)

என்ற பாடல் வரிகள் குழந்தையின் வெள்ளந்தி குணமும் அதன் மழலைச் செயலும் அரைகுறை ஆடையை அணிந்து விளையாடும் அழகை அழகாக காட்சிப்படுத்தியுள்ளது.

அணிகலன்களை அணிந்து தன்னைத் தானே அலங்கரித்து அழகு படுத்திக் கொள்ளும் வழக்கம் சங்க காலம் தொட்டு தற்காலம் வரையிலும் மனிதர்களிடம் காணப்படும் இன்றியமையாத ஒரு வாழ்வியல் கூறாகும். பெண்களைப் போலவே ஆண்களும் அணிகலன்கள் அணிய விரும்பியிருந்தனர். அணிகலன்கள் அணிந்து ஆணும் பெண்ணும் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் செய்தியை இலக்கியத்தில் காண முடிகிறது.

"வரையுறழ் மார்பன் வையகம் விளக்கும்

விரவு மணி யொளிர் வரும் அரவறமொடு

புரையோன் மேனிப் புந்துகிற் கலிங்கம்

உரைசெல அருளினோன்"

என்ற பாடல் வரிகள் ஆண்களும் அணிகலன்கள் அணிந்து தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்ட செய்தியினை காட்சிப்படுத்துகிறது (Avvai Duraisamy Pillai, 1947).

புனித அந்தோணியார் ஆடை, அணிகலன்கள்

பதுவை பதியரான புனித அந்தோனியார் ஸ்பெயின் நகரில் பிறந்து பிரான்சிஸ் சபை சேர்ந்து குருவானவர். இத்தாலி நாடு பதுவை எனும் ஊரில் இவர் தன் இறுதி நாட்களை கழித்து அங்கேயே அடக்கம் செய்யப்பட்டார். இதனாலே இவர் பதுவை பதியர் என அழைக்கப்பட்டார். மேலைநாட்டிலிருந்து வந்ததால் இவர் முழு அங்கி அணிந்திருந்தார் சபையை சேர்ந்தவர் என்பதால் பழுப்பு நிற அங்கிய அணிந்து இருந்தார். அதனால் நாடகத்தில் அவர் அணிந்திருக்கும் ஆடையை பிரதிபலிக்கும் விதமாக பழுப்பு நிற அங்கியை அணிந்து வேடமிட்டு நடிக்கின்றனர்.

அந்தோணியார் இயேசு கிறித்து மேல் கொண்ட அதீத அன்பால் செபமாலை கையில் வைத்திருப்பார் அதேபோன்று வேடமிடுபவரும் செபமாலையை கையில் சுற்றியிருப்பார். மேலும் நாடகத்தில் அவர் தலையில் கிரீடம் வைத்திருப்பதை காட்சிப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக பேப்பர் அட்டையில் தங்க நிற பேப்பர் வைத்து கிரீடம் போல் கைகளால் வேலைப்பாடு செய்த கிரீடத்தை நாடகத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

அரசனின் ஆடை, அணிகலன்கள்

அந்தோணியார் நாடகத்தில் அரசன் வேடமிடுபவரின் ஆடையானது பட்டாடை போல் தோற்றம் கொண்ட ஆடையால் உடுப்பு போலவும், இடுப்பில் குட்டை சுருக்கு வைத்த பாவாடை போலவும், கால்சட்டையும் தயார் செய்து பயன்படுத்தப்படுகிறது. அரசன் என்பதால் பட்டாடையில் இவை தயார் செய்யப்படுகிறது. மணிகளும் அழகு கற்களையும் கொண்டு வேலைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கும் இந்த ஆடைகள். மேலும் பட்டுத் துணியால் தோளில் அங்க வஸ்திரம் போலும் மாலை போலும் அணிந்திருப்பார்.

மரத்தாலோ அல்லது பேப்பர் அட்டையாலோ அரசனின் கிரீடம் தங்க நிற சாயத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பயன்படுத்தப்படுகிறது. மார்பதக்கம், குண்டலம், மாலைகள், காப்பு, ஆரம் கவிரிங்கில் வாங்கி பயன்படுத்தப்படுகின்றது. மேலும் சலங்கையும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

"இருநிலத் தோயும் விரிநூல் அறுவை" (பதிற்று. 34 - 3)

"மருங்கிற் கட்டிய நிலனேர்பு துகிலினன்" (திருமுரு - 214)

ஆகிய பாடல் வரிகள் அரசன் துகிலை அணிந்து அது தரையில் விழும்படியாகவும் கையில் பிடித்து நடப்பது போன்ற காட்சியும் விளக்குகிறது.

மந்திரியின் ஆடை, அணிகலன்கள்

மந்திரி வேடமிடுபவரின் ஆடை ஆனது அரசனைப் போலவே பட்டாடையால் உடுப்பு போலவும் இடுப்பில் குட்டை சுருக்கு வைத்த பாவாடை போலவும் கால்சட்டையுடன் தயார் செய்யப்பட்டு பயன்படுத்தப்படுகிறது. மந்திரியின் ஆடையும் பட்டு துணியாலேயே தயார் செய்யப்படுகிறது. தோளில் அங்கவஸ்திரம் பட்டாடையில் தயார் செய்யப்பட்டு பயன்படுத்தப்படுகிறது.

மரத்தாலோ அல்லது பேப்பர் அட்டையாலோ மந்திரியின் கிரீடமும் தங்க நிற சாயம் பூசி தயாரிக்கப்பட்டு பயன்படுத்தப்படுகிறது. மார்பதக்கம், குண்டலம், மாலைகள், காப்பு, ஆரம் கவரிங்கில் வாங்கி பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சலங்கையும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

சிறுவர்களின் ஆடை, அணிகலன்கள்

நாடகத்தில் சிறுவர் கதாபாத்திரத்தில் நடிக்கும் ஆண் பிள்ளைகள் சர்ட் எனப்படும் வெள்ளை நிற மேல் சட்டையும், கால்சட்டை ஒன்றையும் அணிந்து கொள்கின்றனர். செபமாலை ஒன்றை கழுத்தில் அணிந்து கொள்கின்றனர். இதுவே சிறுவர் பாத்திரத்தின் ஆடை அணிகலன்கள் ஆகும்.

பெண்களின் ஆடை, அணிகலன்கள்

நாடகத்தில் பெண் கதாபாத்திரத்தில் பெண்கள் நடிப்பதில்லை பெண் வேடமிட்ட ஆண்களே நடிக்கின்றனர். அவர்கள் சாதாரண புடவையையே கட்டிக் கொள்கின்றனர். மூக்குத்தி, கம்மல், வளையல், சலங்கை, நெக்லஸ், ஆரம், ஒட்டியானம், திருமாங்கல்யம், செயின் போன்ற அணிகலன்களை கவரிங்கில் தயார் செய்து அணிந்து கொள்கின்றனர்.

"கதிர் நிழந் கவாப் பதுமநிறங் கடுக்கும்

புதுநூற் பூங்கிலிரு மடியுடீஇ" (பெருங்கதை)

என்ற பாடல் வரிகள் பெண்கள் தைக்காத நீண்ட துணியை ஆடையாக போட்டியிருந்தனர் என்ற செய்தியை குறிப்பிடுகிறது. சேலையை குறிப்பிடுகிறது.

"கடிகை இடை முத்தம் காண்டொறு நில்லா

தோடிகை இடை முத்தற்தொக்கு"

(திணைமாலை நூற்றைம்பது)

என்ற பாடல் வரிகள் பெண்களின் கையணி பற்றிய செய்தியை குறிப்பிடுகிறது.

"இடுமணலெக்கர் அகன் காணற் சேர்ப்பன்

கருமான் மணியரவ மொன்று கொடுங்குழை"

"மறிமகர வார்குலையாழ் வாழாள்நீவாரால்

எறிமகரம் கொட்டும் இரா"

(திணைமாலை நூற்றைம்பது)

ஆகிய பாடல் வரிகள் பெண்களின் காதணி பற்றிய செய்தியை விளக்கி நிற்கிறது.

பொதுமக்கள் ஆடை, அணிகலன்கள்

நாடகத்தில் வரும் பொதுவான பெண்கள் மற்றும் ஆண்கள் கதாபாத்திரங்கள் சேலை, சர்ட்டு, கால்ச்சட்டை, அங்கி, வேட்டி போன்ற ஆடைகளையும். ஜெபமாலை, கம்மல், வளையல், சலங்கை, திருமாங்கல்யம், செயின், ஆரம் போன்ற அணிகலன்களையும் அணிந்து நடிக்கின்றனர். பெண் வேடமும் ஆண்களாலே போடப்படுகிறது அணிகலன்கள் கவரிங்கில் வாங்கி பயன்படுத்தப்படுகிறது.

வானத்தூதர்களின் ஆடை, அணிகலன்கள்

வான தூதர் வேடமிடுபவர் வெள்ளை நிற அங்கி அல்லது சர்ட்டு, கால்ச்சட்டை அணிந்துக் கொள்கின்றனர். வெள்ளை நிற இறக்கைகளைப் போல பஞ்சு அல்லது 'தெர்மாகோல்' எனும் பேப்பரால் செய்யப்பட்ட இறக்கைகளையும் வெண்ணிற கிரீடத்தையும் தயார் செய்து பயன்படுத்துகின்றனர்.

பேய்களின் ஆடை, அணிகலன்கள்

பேய் வேடமிடுபவர்கள் கருப்பு நிற அங்கியையும், மண்டை ஓடுகள் போல நெகிழியில் வாங்கியோ அல்லது தயார் செய்தோ மாலை போல அணிந்துக் கொள்கின்றனர். மேலும் கொம்புகள் போல நெகிழியின் தயார் செய்து அணிந்துக் கொள்கின்றனர். முன்பெல்லாம் மரத்தால் கொம்பு செய்து கருப்பு நிற சாயத்தை பூசிக் கொள்வர். மேலும் இவர்கள் உடல் முழுவதும் கருப்பு நிறச் சாயத்தை பூசிக்கொண்டு அலறிக் கொண்டே ஓடி வருவர்.

முடிவுரை

பழந்தமிழரின் வாழ்வியலோடு ஆடை, அணிகலன்கள் சங்ககாலம் முதல் தற்காலம் வரை பின்னிப்பிணைந்து காணப்படுவதை நம்மால் உணர முடிகிறது. ஆள் பாதி ஆடை பாதி என்பது அறிஞர்கள் கருத்து, அது முற்றிலும் உண்மை செய்தியாகும். தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதிலும் ஆடம்பரத்தை காட்டிக் கொள்வதிலும் மக்கள் நாட்டம் கொண்டுள்ளனர். அதனால் மனித வாழ்வியலோடு ஆடையும் அணிகலன்களும் தொடர்பு கொண்டுள்ளது. அவ்வகையில் தூத்துக்குடி மாவட்டம் சாத்தான்குளம் வட்டத்தைச் சார்ந்த கொம்மடிக்கோட்டை விசுவாசபுரம் என்னும் ஊரில்

திருவிழா காலத்தில் மட்டும் நிகழ்த்தப்படும் புனித அந்தோனியார் நாடகத்தில் வரும் கதாபாத்திரங்கள் பயன்படுத்தும் ஆடை, அணிகலன்கள் நவீன நாகரீக வளர்ச்சியால் மாற்றம் பெற்று தற்காலத்தில் கிடைக்கும் பொருட்களைக் கொண்டு வரலாற்று கதையோடு தொடர்பு படுத்தி சரியான ஆடை, அணிகலன்களை நடிப்பவரே தயாரித்து அல்லது பணத்திற்கு வாங்கி பயன்படுத்துகின்றனர். இவையே புனித அந்தோணியார் நாடக கதாபாத்திரங்கள் பயன்படுத்தும் ஆடை அணிகலன்கள் என்பது ஆய்வில் புலனாகிறது.

References

Avvai Duraisamy Pillai, S. (1947) Purananuru, Tirunelveli Thennindia Saiva Sithantha Noorpathippu Kazhagam, Chennai, India.

Chidambaranar, S. (2020) Palanthamilar Valvum Valarchiyum, New Century Book House, Chennai, India

Chithalai Saathanar, (2010) Manimegalai, Kizhakku Pathippagam, Chennai, India.

Gnanam, (2017) Nattupura Eyal Thotramum Valarchiyum, Saradha Pathippagam, Chennai, India

Ilampuranar, (1971) Tolkappiyam Porulathikaram, Kazhaga veliyedu, Chennai, India.

Jesudhasan, M. (2016) Namadhu Kiramam, Chennaival Porpai Nagar Makkal Nalasangam, Chennai, India

Rejithkumar, T. (2020) Nattupura Eyal, New Century Book House, Chennai, India

Sakthivel, S. (2015) Nattupura Eyal Aivu, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India

Singaravelan, P. (2014) Madurai Seemai Nattupura Kalaikalum Kalainarkalum, Kaviya Pathippagam, Chennai, India

Thamizhannal, (2010) Tholkappiyam, Manivasakar Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License